

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **Y. K.**
narozený X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2020, č. j. OAM-611/ZA-ZA11-VL16-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Žalobce podal dne 15. 9. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že se je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, hovoří rusky a ukrajinsky a je pravoslavný křesťan. Byl řadovým členem Komunistické strany Ukrajiny, osobním řidičem a ostrahou S. T., který byl sekretářem uvedené strany v jejich regionu. Je rozvedený a jeho nezletilý syn nyní žije se svou matkou a otčímem na Ukrajině. Žalobce naposledy na Ukrajině žil v obci K.. V České republice pobýval od srpna 2019, v prosinci 2019 se na Ukrajinu vrátil a následně přicestoval v lednu 2020 letecky do Prahy. Dříve měl pracovní vízum do České republiky a v roce 2015 do Guiney. Je zdravý, nebere žádné léky a s ničím se neléčí. Uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, neboť se nemůže a nechce vrátit na Ukrajinu. Byl křivě obviněn, že spolupracuje s ruskou stranou, protože pracoval v Kazachstánu a často cestoval přes Ruskou federaci. Tamní kontrarozvědka, Služba bezpečnosti Ukrajiny (dále jen „SBU“), mu vystavila zákaz vycestování z Ukrajiny a pomocí úplatku se mu podařilo vycestovat. Pokud se vrátí na Ukrajinu, v lepším případě ho zavraždí, v horším by to nemusel přežít. Jiné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl.
3. V rámci pohovoru k podané žádosti, konaného dne 24. 9. 2020, žalobce uvedl, že utekl do České republiky za prací. Na Ukrajině nechce žít ani pracovat. Platné pracovní povolení měl v ČR do června 2020. Na Ukrajině žil v Kyjevě a Záporoží. Domů nejezdil kvůli kontrarozvědce SBU a povolávacím rozkazům na vojenskou službu a také kvůli Pravému sektoru, jehož členové mu dělali problémy kvůli jeho politické činnosti. Před odjezdem pak bydlel v K., adresu si již nepamatuje. K trvalému pobytu je hlášen právě v K.. Uvedl, že měl vícero důvodů k opuštění Ukrajiny. Lidé z Pravého sektoru považovali Komunistickou stranu za příčinu problémů, jež vedly ke svržení moci. Tito lidé jsou samozvanci, kteří pronásledují pro ně nepohodlné lidi, což se nedá snášet. Skutečným motivem však byly problémy s SBU, kteří jej obvinili ze spolupráce a vyslýchali jej. To vše probíhalo v době, kdy se válčí na východě země a umírají tam lidé. SBU se nejprve začala v roce 2014 zabývat jeho tehdejší šéfem S. T., kterému dělal řidiče a ochranu. Ke konci roku 2019 pak byl žalobce nucen podepsat zákaz opuštění Ukrajiny. Ani neví, jestli dokument, který podepsal, byl pravý. Onen dokument musel podepsat v místě, kterému se říká „sklep“. Adresu nezná, také jej tam dovezli s rukama za zády a sklopenou hlavou, tak se neorientoval. Nebyl z toho žádný protokol. Pouze dostal zákaz vycestování ze země. Domnívá se, že jej SBU začala obviňovat, protože hodně cestoval mezi Ukrajinou a Ruskou federací, když jezdil pracovat do Kazachstánu (kam jezdil pracovat od roku 2014, hned jak začala válka) a dostával na účet peníze v ruských rublech. Proto jej podezírali, že spolupracuje s ruskou stranou. Upřesnil, že jeho problémy začaly již v roce 2014, nikoliv až v roce 2019. Ačkoliv po celou dobu mohl cestovat a pracovat v Rusku a Kazachstánu, stále mu vyhrožoval Pravý sektor. Chodily mu různé e-maily a telefonáty. V roce 2014 zadrželi jeho vedoucího a začali obtěžovat lidi v jeho okolí. Členové Komunistické strany jsou pro mnoho lidí z Pravého sektoru a současné vlády zrádci a nepřátelé Ukrajiny. Navíc žalobce nechtěl do války. Členem Komunistické strany se stal hned po skončení povinné vojenské služby v roce 2007 či 2008. Nabídli mu tehdy práci, ale musel vstoupit do strany.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Pracoval jako řidič a ochranka, za což dostával pěkné peníze. Trvalo to do roku 2014, kdy byl jeho šéf odsouzený za podíl na svržení moci. Své členství ve straně nemohl doložit a ani neví, koho by měl o takový doklad požádat. Uvedl, že na Ukrajině nikdy nebyl stíhán. Pak upřesnil, že neví, jestli proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, ale faktem je, že měl zákaz opustit Ukrajinu. Nikdy se neobrátil na žádný orgán o pomoc. SBU je totiž nejvyšší orgán moci a nemá smysl se s těmi lidmi domlouvat. Žalobce byl konkrétně obviněn ze spojení s ruskými tajnými službami, dále ze spojení s Luhanskou národní a Doněckou národní republikou, takže byl obviňován ze separatismu. Svůj zákaz vycestování označil za něco jako domácí vězení. Cílem je, aby byl naverbován do jejich služeb, a mezitím čekají, až na něj něco najdou (patrně má na mysli SBU - pozn. soudu). Při vycestování z vlasti neměl žádné problémy, což odůvodňoval tím, že mu pomohl člověk, s nímž sloužil na vojně, který mu poradil, aby si koupil jednosměrnou letenku a nikdy se nevracel. Žalobce dále uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, protože se nemůže vrátit na Ukrajinu. Buď jej po návratu zavraždí, zabijí či nějak využijí. Dále uvedl, že se své problémy pokoušel řešit přestěhováním do jiné části vlasti, pronajímal si byt např. v Doněcku či Záporoží, ale takhle to nejde dělat do nekonečna. Na Ukrajině je podle něj absolutní bezpráví. Uzavřel, že si myslel, že zde bude pracovat na základě pracovního povolení a nebude se tedy muset vracet na Ukrajinu. Podal žádost o prodloužení pracovního víza, ale na policii mu řekli, že jeho žádost nikdo nedostal. Žalobce by zde chtěl legálně žít a pracovat.

4. Žalovaný založil do správního spisu dokument ze dne 8. 8. 2020, nazvaný *Ukrajina, Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, stav: srpen 2020* a dále dokument ze dne 25. 4. 2020, nazvaný *Ukrajina, Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby*.
5. Žalobce v rámci seznámení s podklady dne 12. 11. 2020 uvedl, že nesouhlasí s hodnocením Ukrajiny coby bezpečné země původu. K dokumentu ze dne 25. 4. 2020 (*Ukrajina, Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby*) uvedl, že nesouhlasí s jeho obsahem. Považuje jej za povrchní. K bezpečnostním incidentům dochází takřka všude na Ukrajině, byť nejde vyloženě o bojové střety, ale trvá politická válka. Požádal o lhůtu k doplnění dokumentů, které by vyvrátily zjištěné skutečnosti. Na dotaz žalovaného uvedl, že neví, jaké konkrétní podklady doloží, není si jist, zda mu to vyjde, ale šlo by o materiály, které by zpochybnily, co je napsáno v dosud shromážděných materiálech. Pro doložení podkladů mu byla stanovena lhůta 14 dnů, s níž souhlasil. Žádné podklady však nedoložil.
6. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 27. 11. 2020 (dále „napadené rozhodnutí“) žádost žalobce zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný konstatoval, že bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky poté, co zde žalobci skončilo pracovní povolení, přičemž by zde chtěl dále zůstat a pracovat. Za důvody, jež žalobci brání v odchodu, žalobce označil obavy z trestního postihu kvůli separatismu, obavy z lidí z Pravého sektoru a nevole k nástupu do armády (s ohledem na probíhající konflikt). Žalovaný poukázal na to, že Ukrajina (s výjimkou několika oblastí, kde však žalobce nežil) je považována za bezpečnou zemi původu. Žalovaný dospěl k závěru, že přes žalobcem tvrzené skutečnosti lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu pro žalobce. Žalobcova nevole k nástupu do armády není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Další potíže žalobce označil žalovaný za azylově irelevantní a plně řešitelné z hlediska ukrajinského právního řádu. Žalobce má možnost využít v případě jakýchkoliv potíží ochrany kompetentních orgánů ve vlasti, a to v rámci úřadu ombudsmana. Doplnil, že ode dne 27. 11. 2018 také na Ukrajině funguje Státní úřad pro vyšetřování, který má v gesci mimo jiné i vyšetřování trestných činů příslušníků všech vyšetřovacích orgánů. Žalovaný neobdržel ve stanovené lhůtě žádné podklady od žalobce, jež by správnost zjištěných skutečností vyvrátily. Z uvedených důvodů označil žalobcovu žádost jako zjevně nedůvodnou a s ohledem na § 16 odst. 3 zákona o azylu neposuzoval, zda splňuje důvody k udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Shrnutí žaloby

7. Žalobce v žalobě ze dne 6. 1. 2021 (jež uvedl slovy: „*Jmenuji se B. P., nar. X*“) konstatoval, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Řízení označil za jednostranné a neobjektivní. Žalovaný je povinen zjistit skutečný stav věci. Dle žalobce však rozhodnutí nedostatečně zdůvodnil a nevyložil správně zákon. Dále uvedl, že informace, z nichž žalovaný vyšel, jsou neaktuální. Uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, neboť mu na Ukrajině hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku válečného konfliktu. Na Ukrajině dochází k masovému porušování lidských práv, zastrasování a pronásledování odpůrců ruské a ukrajinské politiky. K moci se na Ukrajině dostali morální zrůdy, sadisté a vrazi, kteří pro dosažení svých cílů obětují prostý ukrajinský lid. Minské dohody nejsou dodržovány, neustále umírají lidé. Rusko podporuje separatisty a nadále posílá své vojáky válčit na Ukrajině. Amnesty International zveřejnila nové informace o mučení zajatců a o vraždách (včetně hromadných vražd). Dále shromáždila důkazy o mnohdy brutálním mučení, kterému byla podrobena více než stovka unesených civilistů za poslední tři měsíce. Žít na Ukrajině znamená nebezpečí pro lidi s proruskými pohledy, komunisty a obyvatele Donbasu. Nemůže se vrátit na Ukrajinu, protože na Ukrajině mu hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života a lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu. Má strach o svůj život. Bezpečnostní situace se zhoršuje.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný považuje uplatněné námitky za neoprávněné a odkázal na obsah správního spisu. Považuje za zřejmé, že žalobce neopustil Ukrajinu na základě žádného důvodu, který by byl relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že v případě žadatelů z bezpečných zemí původu je právě na nich, aby předložily dostatečná tvrzení a důkazy k prokázání toho, že pro ně daná země není bezpečnou zemí. Zdůraznil, že břemeno důkazní je vychýleno na stranu žalobce, a je tedy na něm, aby prokázal, že návrat na Ukrajinu by pro něj nebyl bezpečný. Hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky poté, co mu zde skončilo pracovní povolení. Žalovaný uvedl, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožnil vydat rozhodnutí ve věci. Přestože je primárně odpovědností žalobce představit a prokázat dostatečné důvody, aby v jeho případě nebylo možné považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, žalobce nedoložil žádné materiály, na základě kterých by bylo možné k takovému závěru dojít. Žalobcovy námitky proti dostatečnosti a aktuálnosti žalovaným shromážděných podkladů označil za nedůvodné a poukázal nejen na samotné

podklady ve správním spise, ale také seznam zdrojů, ze kterých tyto podklady vycházejí. Dále poukázal na to, že konflikt na Ukrajině nelze považovat za tzv. totální konflikt. S ohledem na to, že žalobce žil v Dněpropetrovské oblasti, která je pod kontrolou ústřední vlády, na něj tento konflikt nikterak nedopadá. Závěrem uvedl, že žalobcovu žádost bylo zjevně možné zamítnout postupem dle § 16 odst. 2 zákona o azylu a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobce

9. Žalobce v replice ze dne 15. 7. 2021 zopakoval, že informace, z nichž vyšel žalovaný, nejsou aktuální. O mezinárodní ochrany požádal proto, že mu na Ukrajině hrozí nebezpečí a ohrožení života z důvodu válečného konfliktu a existují problémy s dodržováním lidských práv. Uvedl, že u ruských hranic se shromažďují vojáci, tanky a bojové letouny. Na Ukrajině bylo v průběhu konfliktu zabito přes 6 000 lidí, počet zabíjení, mučení a únosů na východě země nadále roste a většina mrtvých jsou civilisté. Z Ukrajiny odešlo zhruba 878 000 lidí, 1,3 milionu lidí bylo nuceno opustit své domovy a stalo se uprchlíky ve vlastní zemi. Dle Amnesty International je nebezpečné žít na Ukrajině pro osoby s proruskými pohledy, komunisty a obyvatele Donbasu. Zpráva Amnesty International má obsahovat výpovědi 17 osob zajatých separatisty a 16 zajatců ukrajinských milicí a tajné služby SBU. Zpráva dle žalobce informuje o porušování lidských práv ze strany ukrajinské armády, konkrétně o svévolném zadržování osob nebo mučení. Žalobce dále poukázal na vyjádření šéfky pozorovatelské mise OSN pro lidská práva Fiony Frazer, podle níž na obou stranách linie konfliktu dochází k nezákonnému zadržování osob, které jsou následně psychicky a fyzicky týrány. Podle zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN navíc na Ukrajině dochází k systematickému porušování práva na spravedlivý proces v případech souvisejících s konfliktem. V roce 2018 bylo podle § 111 trestního zákoníku odsouzeno 9 osob za státní zradu a nebyl „zaručen“ žádný trest. SBU přitom žalobce považuje za separatistu. Nemůže se vrátit na Ukrajinu, protože mu hrozí nebezpečí v důsledku ozbrojeného konfliktu. K replice nebyly připojeny žádné listiny.

Posouzení věci krajským soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), je podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
11. K jednání konanému dne 14. 10. 2021 se žalobce bez omluvy nedostavil, přestože si předvolání převzal do vlastních rukou dne 4. 9. 2021. Žalovaný při jednání odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.
12. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
13. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečností svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

14. Ukrajina (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů) je podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné.
15. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) například v usnesení ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 301/2020 - 36: *„Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS: „Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu - dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
16. Žalobce obecně uvedl, že podklady, z nichž vyšel žalovaný, nejsou aktuální. Toto tvrzení samo o sobě je natolik obecné, že je sotva projednatelným žalobním bodem. Nicméně k němu lze (taktéž obecně) uvést, že žalovaný vyšel z dostatečně aktuálních podkladů. Napadené rozhodnutí vydal v listopadu 2020 a vycházel z podkladů z dubna a srpna 2020. Těžko tedy mohl vycházet z podkladů, které by byly o mnoho aktuálnější. Žalobní bod tedy není důvodný. Krom toho lze poukázat na to, že žalobce nikterak nespecifikoval, které konkrétní okolnosti se na Ukrajině změnily, že podklady již nelze považovat za aktuální. Pokud jde o situace na východě země, ta se žalobce nijak nedotýká, neboť žalobce nepochází z této oblasti ani tam nepobýval.
17. Žalobce v řízení před soudem dále zdůrazňoval rizika spojená s tamním ozbrojeným konfliktem na východě země.
18. K tomu soud podotýká, že NSS v řadě svých rozhodnutí již dříve zdůraznil, že boje lokalizované pouze v určitých částech Ukrajiny nelze považovat za tzv. totální konflikt. Probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (např. usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 216/2020 - 22, bod 9, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020 - 24, bod 9, či ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Azs 75/2020 - 45, bod 10, či ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 286/2020 - 43, bod 10). Uvedené tedy na žalobce nikterak nedopadá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Jak správně poukázal žalovaný, žalobce se vždy zdržoval v částech Ukrajiny, kde nedochází ke střetům stran konfliktu, a to konkrétně v Kyjevě, Záporoží a v obci K.. Konflikt je přitom izolován pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita v dotčených oblastech kolísá. Jak NSS též uvedl, „*je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasazených oblastí*“ (usnesení NSS ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018 - 68, bod 5). Žalobce nijak netvrdil a neprokázal, proč by se tato východiska neměla právě v jeho případě uplatnit a proč právě jemu hrozí v důsledku konfliktu azylově relevantní újma. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

19. Žalobce dále uvedl, že mu hrozí nebezpečí, neboť je členem Komunistické strany Ukrajiny a SBU jej považuje za separatistu. Tato tvrzení v průběhu řízení nikterak nedoložil. Stejně tak nedoložil, že by jej pronásledovali lidé z Pravého sektoru (mohl například předložit jim zmiňované e-mail). Zejména je však třeba podotknout, že pokud měl žalobce jakékoliv problémy se soukromými osobami, mohl se obrátit na státní orgány Ukrajiny, která je dle shromážděných dokumentů signatářkou mnoha lidskoprávních dokumentů, jež garantují mj. i právo na ochranu před jednáním soukromých osob. Uvedené konstatoval již žalovaný, přičemž žalobce v soudním řízení tento závěr žalované nijak konkrétně nezpochybňuje.
20. Dále pak co se týče tvrzeného obvinění ze separatismu, ani v tomto ohledu žalobce nepředložil žádné důkazy o svém pronásledování. Soud připomíná, že v řízeních žadatelů pocházejících z bezpečné země původu, kterou je v daném případě též Ukrajina, břemeno tvrzení a důkazní tíží právě je (viz již výše odkazované usnesení NSS, č. j. 7 Azs 301/2020 - 36, bod 15). Uvedenému však žalobce v průběhu správního řízení ani následně v žalobě nedostal a nepodařilo se mu dostatečně prokázat, že by právě v jeho případě domněnka bezpečné země původu neplatila a že by mu ze strany státních orgánů hrozilo relevantní nebezpečí. Naopak i přes jeho tvrzení o zákazu vycestování z roku 2019, byl schopen z Ukrajiny letecky vycestovat bez jakýchkoliv obtíží. Připomenout lze též skutečnost, že žalobce tvrdil, že mu bylo již od roku 2014 vyhrožováno, přesto se na Ukrajinu (v prosinci 2019) vrátil. I pokud by však byl ze strany SBU skutečně pronásledován, i v tomto případě měl možnost se obrátit na ukrajinské orgány se žádostí o pomoc. Opět v tomto ohledu vůči napadenému rozhodnutí žalobce nic nenamítá. Lze tak pro stručnost poukázat na rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 241/2018 - 76, který potvrzuje, že též ve vztahu k tvrzenému pronásledování ze strany příslušníků SBU, má žadatel o mezinárodní ochranu povinnost domáhat se ochrany proti SBU přímo na Ukrajině. Samotná subjektivní nedůvěra žadatele o mezinárodní ochranu k orgánům země původu (viz žalobcovo tvrzení, že nemá smysl „cokoliv s těmi lidmi řešit“) není relevantním důvodem pro nedostatečné využití tamní právní ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 - 23, ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 Azs 121/2020 - 24, bod 9, či ze dne 19. 11. 2019, č. j. 7 Azs 143/2020 - 45, bod 10). V tomto ohledu je tedy nutné dát žalovanému za pravdu, že žalobce nevyužil prostředků vnitřní ochrany.
21. Co se týče žalobcových zmínek o nespécifikovaných zprávách Amnesty International a dalších, tyto žalobce nikdy nedoložil. Soud je tedy neměl k dispozici a nemohl s nimi pracovat, přestože břemeno tvrzení a důkazní spočívá primárně na žalobci (jak soud již opakovaně uvedl).

22. Závěrem soud uvádí, že žalobce v žalobě téměř výlučně prezentuje své obavy z války, zatímco ve správním řízení uváděl značně rozdílné důvody pro podání žádosti. Zřejmě se jedná o následek toho, že podaná žaloba je prakticky slovo od slova zkopírovaná z žaloby jiného ukrajinského žadatele o mezinárodní ochranu P. B. (kterou zdejší soud projednával pod sp. zn. 48 Az 1/2021), jehož jméno žalobce opomněl v žalobě změnit. Tomu pak odpovídá kvalita žaloby a míra obecnosti, s jakou žalobce polemizuje s napadeným rozhodnutím.
23. Soud tak uzavírá, že žádný žalobní bod neshledal důvodným. Protože soud současně neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti, žalobu dle § 78 odst. 7 zákona s. ř. s. zamítl.
24. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. října 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.